

[C. J. F. Sven.]

væsentlig Grad, skal der kunne tilkaldes en Trediemand, en Konsulent til, og hvis disse tre Mennesker heller ikke kan blive enige, saa kan Sagen af Medlemmerne af dette Tremandsraad henvises til Behandling i Lægerraadet, men hvis der heller ikke kommer Enighed her, ja, saa maa jeg gaa ud fra, at det er Medicinaldirektøren, der afgør Spørgsmaalet, idet der er tilføjet i Lovforslaget, at Medicinaldirektøren i dette Tilfælde kun er forpligtet til at give det paa-gældende Ministerium Oplysning om, at der i Lægerraadet har været denne Drøftelse, og at man ikke er blevet enig, samt Oplysning om de Synspunkter, der dér er gjort gældende. Men det vil af det, jeg har sagt, ses, at Medicinaldirektøren kun har en Forpligtelse til at give Oplysning om de divergerende Anskuelser i Lægerraadet, for saa vidt Sagen hidrører fra et Ministerium, og jeg vil gerne spørge den højtærede Indenrigsminister, hvad der egentlig skal ske, hvis der nu er Uenighed om en Sag, som ikke er kommet fra et Ministerium eller skal gaa til et Ministerium, er det saa Medicinaldirektøren, der fuldkommen paa egen Haand afgør Sagen, eller hvad er Meningen?

I øvrigt maa det siges at være en noget ejendommelig Fremgangsmaade, at fordi en Konsulent ikke kan slutte sig til Medicinaldirektørens Anskuelser, skal denne Konsulent kunne kræve en hvilken som helst anden Konsulent tilkaldt, ganske uanset om denne anden Konsulent eller Medlem af Lægerraadet i og for sig har nogen som helst speciel Forstand paa det paagældende Spørgsmaal.

At Meningen er at gøre Medicinaldirektøren eneældig, synes ogsaa at fremgaa deraf, at Lægerraadet ordinært kun skal kaldes sammen to Gange om Aaret. Det er jo ikke meget, at man dér siger, at to Gange om Aaret er det normale. Vel er der tilføjet, at der ogsaa kan indkaldes til ekstraordinære Møder i det Omfang, Forholdene kræver det, men saa vidt jeg kan se, er det ikke saadan, at Konsulenterne, Medlemmerne, kan indkalde til dette Lægerraad, men det er atter Medicinaldirektøren, der efter eget Tykke kan gøre det.

Den Bestemmelse, der handler om disse Lægerraadsmøder, har i øvrigt i sig en højst pudseløjerlig Bestemmelse, der synes at tyde paa, at man, naar det drejer sig om Forhold, hvori Læger skal deltage, nærer, jeg tør sige, den mest indgroede Mistillid til hverandre, idet der i denne Bestemmelse om Lægerraadet er fastsat, at

hvis paa et Lægerraadsmøde Medlemmerne har krævet en Sag til Drøftelse, skal det kunne vedtages, at Indenrigsministeren skal underrettes om Resultatet af Forhandlingerne. Er det dog ikke en Selvfølge, at naar man har et Lægerraad, er det ligefrem en moralsk Forpligtelse for Medicinaldirektøren, at han til enhver Tid gør Ministeren opmærksom paa, hvilke Drøftelser der har været i Lægerraadet? Skal det være nødvendigt, at man ligefrem tillægger et Flertal indenfor Lægerraadet en Adgang til at kræve Sagen forelagt Ministeren? Det rører en Mistillid, som man aldeles ikke forstaaer, for en blot Henstilling fra et enkelt Medlem til Medicinaldirektøren om at lade det gaa videre maatte naturligvis være tilstrækkelig.

Hvad Lægerraadet egentlig skal gøre som Korporation betraget, er jo ikke saa forfærdelig meget. Det kan heller ikke ventes at skulle være saa meget efter den diktatoriske Myndighed, man vil lægge i Medicinaldirektørens Hænder. For det første skal man paa de to ordinære Møder have en Oversigt over Sundhedsstyrelsens Virksomhed, og Medlemmerne kan selv kræve Spørgsmaal af principiel Natur taget op til Drøftelse. Dernæst er det fastsat, Sundhedsstyrelsen skal forelægge Lægerraadet Sager vedrørende Erklæring om de Kvalifikationer, som Ansøgerne til visse overordnede Lægestillinger i Stat, Kommune og til Dels private Sygehuse maatte være i Besiddelse af. Det er nemlig i det nye Forslag til Læge Lov fastsat, at i Fremtiden skal man ikke til overordnede Lægestillinger kunne foretage noget Valg, uden at Sundhedsstyrelsen paa Forhaand har faaet Adgang til at erklære, hvilke Ansøgere der er kvalificerede. Denne Bestemmelse er utvivlsomt meget god, men som det udtrykkelig blev pointeret i den Kommission, der var nedsat vedrørende Loven om Lægegeringen, var Meningen ikke den, at Sundhedsstyrelsen skulde give sig til at klassificere Ansøgerne. Det skulde ikke være saadan, at Sundhedsstyrelsen kunde paaoktrojere Sygehusene bestemte Ansøgere. Sundhedsstyrelsen skulde kun sige: af de syv eller otte Ansøgere maa vi anse de fire eller fem for kvalificerede, men vi foretager ingen Graduering, det bliver kun en faktisk Afgørelse af, hvem der er kvalificeret, og hvem der ikke er det, idet selvfølgelig ikke mindst Kommunerne, men ogsaa de private Sygehuse maa forbeholde sig Retten til at bestemme, hvem de vil vælge til Overlæge. Det kan kræves af disse